

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 14. Martyrum Humilitas, & Charitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum II. *spectaculum animos addebat, quod speciem*
 A. C. 177. *crucifixi Salvatoris referret; hanc pæ-*
nam Pagani inferebant, eo quod esset man-
cipium; cum autem Bestiarum nulla eam
invaderet, soluta, & in carcerem reducta
est. Populus instantissime clamoribus po-
stulabat, ut Attalus, utpote omnibus no-
tus, produceretur, tum in Amphitheatro
circumductus est, inter populi fremitu ta-
bellam ante pectus gerens cum inscriptione
latina: hic est Attalus Christianus. At
Præses audiens, quod esset civis Romanus,
cum aliis in carcerem reduci iussit, respon-
sum Cæsaris, cui de Martyribus scripserat,
expectaturus.

§. XIV.

Martyrum humilitas, & charitas.

Eus. V. hist. Cum essent in hoc statu, Martyrum sin-
 c. 2. *gularis humilitas, & charitas incla-*
ravit. Tanto desiderio imitandi Jesum
Christum flagrabant, ut Nomen ejus con-
fessi non solum una vel altera vice, sed sæ-
pius Bestiis expositi, ustulati, suo sanguine
perfusi, nec sibi nomen Martyrum dare
auderent, nec ab aliis sibi datum accipere.
Si quis autem eos vel per litteras, vel co-
ram, hoc Nomine honoraret, amare quere-
bantur, sibi nomen tribui, qui Jesu Chri-
sto, vero, & fidei testi, primogenito in-
ter mortuos, vitæ Divinæ fonti congrue-
ret; & eos memorabant, qui jam ex hac
 vita

vita migraverant: illi agebant: Martyres sunt, quos Iesus Christus, Confessionem sui Notitinis morte signantes, recipere dignatus est; nos vero minimi Confessores sumus. Cum lacrymis fratres orabant, ut pro se ferventer ad Deum preces funderent, pro impetranda perseverantiæ gratia; virtutem autem Martyrii suis sermonibus manifestabant, ad gentiles liberrime loquentes. Dei timore repleti, sub potenti manu ejus humiliabantur, omnes excusabant, damnabant neminem, pro suis Persecutoribus orantes. Maxima eorum cura erat, ex faucibus inimici eripere, quos devorasse videbatur, non enim adversus eos, qui ceciderant, instabantur, sed sua abundantia aliorum necessitati subveniebant, & amore quasi materno multas lacrymas pro eis coram Patre cælesti effundebant; vitam petierunt, & hæc illis concessa est, quam etiam fratribus communicarunt, quippe eorum patientia, & cohortatio, iis, qui fidem negaverant, animum addidit, & ad confitendum disposuit.

Erat inter Martyres quidam nomine Alcibiades, magnæ vitæ austeritati assuetus, solo pane, & aqua nutriebatur; eundem rigorem etiam in vinculis volebat servare, verum Attalus post primum in Amphitheatro certamen per Revelationem supernam didicit, Alcibiadem non
bene

Sæculum II.
A. C. 177.

bene agere, quod Creaturis Dei non vefceretur, & aliis occasione scandali eſſet; Alcibiades ceſſit monenti, & exinde cum gratiarum actione de omnibus manducabat. Deus Martyres ſuis favoribus viſitabat, & conſilium Spiritus S. erat in eis. Rumor ad eos in vinculis pervenerat ex Phrygia de Montani falſa Prophetia, qua inſolita abſtinentia præcipiebatur, utque oſtenderent, hanc Doctrinam a ſe damnari, ex carcere plures Epistolæ ad fratres Aſiæ, & Phrygiæ ſcripſere. Eleutherio quoque Papæ ſcripſere, rogantes, ut pacem daret Eccleſiis, forte ob quæſtionem celebrandi Paſchatis; (*) S. Irenæus Eccleſiæ Lugdunenſis Presbyter Epistolam tulit, cujus initium hoc erat: *Rogamus Deum, ut tibi ſemper gaudium tribuat, Pater Eleutheri! rogavimus fratrem noſtrum Irenæum, qui eſt noſtræ communionis, ut has litteras ad te deferat, & te rogamus, ut commendatum habeas tanquam virum Jeſu Chriſti teſtamentum zelantem. Si per dignitatem virtutem quoque tribui crederemus, cum Presbyter ſit, commendafſemus eum tibi tanquam Presbyterum.*

Interim

(*) SS. Martyres Lugdunenſes a SS. Pontifice Eleutherio, ut pacem daret Eccleſiis, neſtquam petiſſent, niſi Eccleſiarum Paſtorem agnoviſſent.

*Interim Cæsaris responsum allatum; Sæculum II.
qui fidem Christianam constanter profi-* A. C. 177.
terentur, occidi mandabantur, qui ne-
garent, dimitterentur liberi. Igitur Ibid. c. I.

ludorum solemnium initio, quæ ibi celebrari solebant, & maxima hominum frequentia, cum ex omnibus nationibus conveniant, jubente Præside coram tribunali adducuntur Martyres, ut denuo eos populo monstraret, & spectaculum daret, adductos cum iterum interrogasset; qui Romanorum civitate gaudebant, capite plectit, alios damnat ad Bestias. Qui antea negaverant, separatim examinat, statim dimissurus, at ecce! contra Gentilium expectationem etiam ipsi, facti pœnitentes, Christum confessi sunt, & Turbæ Martyrum juncti; aliquibus exceptis, quibus nec recta fides, nec vestis nuptialis, nec timor Dei unquam fuerat, sed talis vita, & mores, ut veræ Religionis probum reputarentur.

Durante quæstione quidam Alexander, natione Phryx, & professione Medicus, pluribus annis jam in Gallia versatus, cujus in Deum charitas, & prædicandi Evangelii zelus, erat enim Gratia Apostolicæ particeps, omnibus erat cognitus, stans prope tribunal signis, & gestibus interrogatos ad Christi confessionem excitabat, tanto ardore, ut ejus conatus labori mulieris partum edentis

Sæculum II.
A. C. 177.

edentis non esset absimilis; omnium itaque oculis notatus est; cumque populus indignaretur, quod tales, qui prius abjuraverant, jam Christum confiterentur, hujus rei causam rejiciens in Alexandrum, conclamavit; Prætor in eum conversus, quærit, quis esset; cui respondit, se esse Christianum; Prætor iratus eum damnavit ad bestias. Altera die ipse in arenam descendit, & Attalus, quem Prætor, ut populo gratum faceret, secundo exposuit; postquam omnes Amphitheatri cruciatus sustinuissem interempti sunt. Alexander nec verbum protulit, nec suspirio quidem doloris sensum prodidit, sed in cordis intimo DEO suo colloquebatur. Attalus sellæ ferreæ impositus, cum caro ejus ureretur, & adipis odor ascenderet, ad populum ait voce latina: Hoc est homines devorare, quod vos nunc facitis, nos vero Christiani neminem comedimus, nec quidquam mali facimus. Interrogatus, quale Nomen Deo esset, respondit: Deus non habet Nomen, sicut homo.

§. XV.

S. Blandina.

Aliis omnibus morte sublati, ultima spectaculi gladiatorii die producta est Blandina cum puero annorum ferme quindecim nomine Pontico. Jam quidem antea